

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.390 van 22 maart 1999
in de zaak A. 81.798/IX-1600.**

In zake : Luc GEYSELS,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. STIJNS,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18-20

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc GEYSELS op
31 december 1998 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing
dd. 22.10.1998, ingevolge waarvan de aanvraag van
verzoeker tot het bekomen van een tijdelijke ambts-
onthefing wegens loopbaanonderbreking (TALO) werd
geweigerd";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 maart 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. D'HOOORE die, loco advocaat J. STIJNS verschijnt voor verzoeker, en van majoor militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker geneesheer-kapitein-commandant bij het leger is; dat hij op 2 mei 1998 een aanvraag doet tot het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijke maatregel), met ingang van 1 oktober 1998; dat op 22 oktober 1998 de minister van Landsverdediging weigert zijn aanvraag in te willigen met de volgende motivering : "Voldoet niet aan de wettelijke voorwaarden (A16 - Y10 - Art. 20 - § 1)"; dat dit de bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van het motive-

ringsbeginsel; dat hij die schending hierin ziet "dat de aanvraag van verzoeker tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking werd geweigerd middels een louter verwijzen naar artikel 20 van het KB van 24.07.1997 tot wijziging van het statuut van Mil met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking. Dat terzake geen enkele verdere motivatie werd gegeven nopens de weigering, ondanks voorafgaandelijk een dubbels gunstig advies in het voordeel van verzoeker";

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd : "Voldoet niet aan de wettelijke voorwaarden (A16-Y10-Art.20, §1)"; dat buiten betwisting staat dat zodoende verwezen wordt naar artikel 20, § 1, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van artikel 3, § 1, 1°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie;

Overwegende dat voornoemd artikel 20, § 1, deel uitmaakt van hoofdstuk III van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, welk hoofdstuk gewijd is aan de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking; dat artikel 20, § 1, als volgt luidt :

"Art. 20, § 1. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de beroeps- of aanvullingsofficier, met uitzondering van de officier-geneesheer, de officier-apotheker, de officier-tandarts en de officier-dierenarts, evenals op de beroeps- of aanvullingsonderofficier, die voldoet aan volgende voorwaarden :

1° een aanvraag daartoe indienen;

- 2° in werkelijke dienst is op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indient, zonder in mobiliteit of gebezigd te zijn en zonder ter beschikking gesteld te zijn hetzij van de rijkswacht, hetzij van een openbare dienst en zonder een functie te bekleden waarvan de bezoldiging niet gedragen wordt door de begroting van het ministerie van Landsverdediging;
- 3° tenminste vijftien jaar werkelijke dienst hebben volbracht als militair of kandidaat-militair van het actief kader, niet soldijtrekkende.

De Koning kan evenwel de uitsluiting bedoeld in het eerste lid opheffen voor bepaalde categorieën van officieren-geneesheren, -apothekers, -tandartsen en -dierenartsen die Hij bepaalt.";

Overwegende dat de Koning op het tijdstip van de bestreden beslissing geen gebruik had gemaakt van de mogelijkheid die hem geboden wordt door het laatste lid van de geciteerde bepaling; dat dus op dat tijdstip officieren-geneesheren zonder meer uitgesloten waren van de mogelijkheid om een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, tijdelijke maatregel, te verkrijgen; dat een verwijzing naar die bepaling dus als motivering volstond; dat het feit dat twee gunstige adviezen over verzoekers aanvraag niet formeel ontkracht werden niets afdoet aan de deugdelijkheid van de motivering; dat immers die motivering geen andere kon zijn; dat, zoals de verwerende partij stelt, niet de motiveering ondeugdelijk is, maar de twee gunstige adviezen ondeugdelijk zijn; dat die adviezen immers onverenigbaar zijn met meergenoemd artikel 20, § 1;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van artikel 182 van de Grondwet; dat hij wel aanneemt dat de wet van 12 december 1997, houdende bekrachtiging van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 een "nuttige rechtsgrond" voor de bestreden beslissing vormt, maar dat de bestreden beslissing alleen verwijst naar het koninklijk besluit van 24 juli 1997, zodat "bij gebreke aan verwijzing naar de nuttige

rechtsgrond, ... enkel kan worden aangenomen dat de beslissing steunt op het louter K.B. van 24.07.1997, zodat de grondwet geschonden is";

3.1. Overwegende dat verzoeker zelf erkent dat de te dezen toepasselijke bepaling van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 werd bekrachtigd door artikel 10, 1°, van de wet van 12 december 1997; dat hij niet betwist dat daarmee is voldaan aan het voorschrift van het geschonden genoemde artikel 182 van de Grondwet dat de rechten en de verplichtingen van de militairen door de wet geregeld worden; dat hij echter wel stelt dat de bestreden beslissing niet geacht kan worden in deze wet haar rechtsgrond te vinden omdat zij niet naar deze wet verwijst;

Overwegende dat de enige rechtens relevante vraag is of de bestreden beslissing een wettige rechtsgrond bezit; dat met artikel 20, § 1, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, bekrachtigd bij de wet van 12 december 1997, zij die rechtsgrond bezit; dat daar niets aan afdoet het feit dat in die beslissing niet verwezen wordt naar de bekrachtigende wet; dat het bestaan van een rechtsgrond immers niet afhankelijk is van de verwijzing ernaar;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel; dat hij betoogt dat voor het feit dat krachtens het koninklijk besluit van 24 juli 1997 de officieren-geneesheren niet in aanmerking komen voor een tijdelijke ambts-ontheffing wegens loopbaanonderbreking "geen enkel redelijk te verantwoorden criterium voorhanden is", "dat de facto verzoeker trouwens zijn dienst heeft vervuld identiek aan de officieren dewelke geen geneesheer zijn", "dat verzoeker o.a. uitdrukkelijk wenst te

verwijzen naar de diverse missies waaraan hij heeft deelgenomen en alwaar ook van hem een full-time inzet werd verwacht", "dat bovendien het voornoemd KB kadert in een streven naar vrijwillige arbeidsregeling/verkorting en versoepeling van de loopbaanonderbreking (als antwoord op de overtallen aan onderofficieren en officieren) hetgeen desondanks wordt ontzegd aan de geneesheren", dat op dermate wijze de vrijheid van arbeid van de beroepsmilitair-geneesheer onredelijk aan banden wordt gelegd", dat evenzeer zijn recht op vrije keuze op arbeid onevenredig wordt beknot";

Overwegende dat verzoeker de Raad van State bevoegd acht zich uit te spreken over zijn middel, aangezien, zoals uiteengezet in zijn tweede middel, de bestreden beslissing alleen steunt op een koninklijk besluit; dat hij in ondergeschikte orde vraagt dat, indien de Raad van oordeel is dat de beslissing ook steunt op de wet van 12 december 1997, hij aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou stellen over de verenigbaarheid van die wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

4.1. Overwegende dat bij de behandeling van het tweede middel de Raad heeft aangenomen dat de bestreden beslissing uiteindelijk haar rechtsgrond vindt in de bekrachtigende wet van 12 december 1997; dat het derde middel dus betrokken moet worden op de bestaanbaarheid van die wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat alleen het Arbitragehof vermag zich daarover bindend uit te spreken;

4.2. Overwegende dat binnen het raam van het kortgeding de Raad van State geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vermag te stellen; dat de wetgever de procedure tot schorsing vóór de Raad van State en die betreffende de behandeling van een prejudiciële vraag gesteld aan het Arbitragehof niet op elkaar heeft

afgestemd; dat had de wetgever dat gedaan, onomstootbaar vast zou staan dat het zijn wil was dat ook binnen het raam van het kortgeding vóór de Raad van State, deze laatste prejudiciële vragen aan het Arbitragehof dient te stellen; dat nu de wil van de wetgever op deze wijze niet blijkt en ook niet op een andere wijze, aangenomen moet worden dat hij niet gewild heeft dat door het procédé van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof de partijen in het kortgeding langer op een uitspraak zouden moeten wachten, terwijl, hij, wetgever, een vlugge uitspraak heeft gewild aangezien hij de termijn voor uitspraak op 45 dagen heeft bepaald in artikel 17, § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

4.3. Overwegende dat aangenomen dat de Raad van State wel bevoegd is om in het kader van een schorsingsprocedure te oordelen of er ja dan neen ernstige twijfel bestaat over de door het Arbitragehof definitief te beoordelen grondwettigheid van de in dat kader ter sprake gebrachte wet, hij in de onderhavige zaak oordeelt van niet;

Overwegende dat bij de wet van 12 december 1997 artikel 20, § 1, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 gewoon bekrachtigd is; dat de wetgever dus geacht moet worden ook met de motieven van die bepaling te hebben ingestemd;

Overwegende dat in het verslag aan de Koning dat het koninklijk besluit voorafgaat, die motieven als volgt worden verwoord :

"In § 1 worden de voorwaarden bepaald om te kunnen genieten van het systeem. Omwille van specifieke maar evidente kaderbehoeften moet evenwel opgemerkt worden dat het vertrek van het 'operationeel medisch personeel' moet vermeden worden en dat dit personeel moet uitgesloten worden van de betrokken regeling, terwijl het vertrek van het medisch personeel waarvan de specialiteit niet beantwoordt aan de noden van de

geherstructureerde medische dienst bevorderd wordt. Daarom bepaalt het tweede lid dat de Koning de uitsluiting (verkondigd in het eerste lid) kan opheffen voor sommige categorieën van geneesheren, apothekers, tandartsen en dierenartsen die Hij bepaalt.";

Overwegende dat geen van de ter staving van het middel aangevoerde beschouwingen de motivering die aldus van de betwiste regeling wordt opgegeven, lijkt te ontkrachten; dat verzoeker dus de vereiste twijfel over de grondwettigheid van de bekritiseerde regeling niet doet rijzen;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat bij gebrek aan ernstige annulatiemiddelen de vordering moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tweeëntwintig maart
1900 negenenegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.